

lingvoj. Li nomas tian lingvon *узajemni jezik/ uzajemni jezik* (komuna/reciproka lingvo), foje aldonante la karakterizon „slava”. Li proponis uzi du skribsistemojn – cirilan kaj latinan. Ĉi tio reflektiĝis en la titolo de la ĉefa libro de Majar: „Узajemni правопис славјански, то је: uzajemna slovnica ali mluvnica slavjanska” („Reciproka slava ortografio, nome reciproka slava gramatiko”). La libro konsistas el pluraj partoj pri: la slava lingvo ĝenerale, skribo kaj ortografio, morfologio kaj sintakso, leksiko. Majar uzis komparadon kiel teknikan manieron por konstrui slavan lingvan perspektivon, kvankam utopian eĉ por lia epoko. La bildo de la hipoteza futura slava lingva unueco kiel „reciproka slava lingvo” ĉe Majar estis formita kaj subtenata per konscio de lingva unueco de la pasinteco. Jen eta specimeno de la „reciproka slava lingvo” de Majar: *То сем дал својему отчиму i твојей маѣхе; он љуби својега пасинка i твоју внучку.* (Tion mi donis al mia duonpatro kaj al via duonpatrino; li ŝatas sian duonfilon kaj vian nepinon.) *Prinesi chlēb, vino, vodu i meso, ĉto na stolě leži.* (Alportu panon, vinon, akvon kaj viandon, kiuj kuŝas sur la tablo.)

La panslavismo eksmoderniĝis post la unua mondmilito, kiam grandparto de slavo estis unuigita en Sovetunio, en Jugoslavio kaj en Ĉeĥoslovakio. Komence de la dudeka jarcento ekestis pluraj internacilingvaj projektoj de ĉeĥaj aŭtoroj. Unu el ili, ekestinta inter 1954–1958, estis *Mežduslavjanski jezik* (Interslava lingvo) kreita de grupo da ĉeĥaj intelektuloj (Ladislav Podmele, Jan Svatopuk Petr, Jaroslav Podobský, Václav Příhoda, Stanislav Borovka, Bohumil Trnka, A. Stuchlík). La tekstospecimeno, publikigita ĉe Duliĉenko (1990), estas rakonto pri epizodo koncernanta la supre menciitan ekeston de slavono, nome la alvenon de la senditoj de Rastislav el la Grandmoravia Regno al la bizanca imperiestro Michail. La elekto de la temo povus esti pruvo de tio, ke panslavismaj ideoj estis daŭre aktualaj dum la kreado de novaj projektoj, sed krome ne estis konataj eksplicite lingvopolitikaj aludoj al slavismo. Des pli surpriza estis trovo de manuskripto „Revolucija v istoriji interlingvistiki” en la postlaso de Podmele, verkita en Mežduslavjanski jezik kaj enhavanta ideojn, kiuj, en siaj principoj, estas daŭre aktualaj. Por kompreni la fonon, utilas konatiĝi kun la biografio de Podmele (vidu ekz. http://eo.wikipedia.org/wiki/Jiří_Karen).

Ladislav Podmele (1920–2000) studis historion kaj filozofion en Karola Universitato en Prago. Li laboris kiel gimnazia instruisto kaj docento de la praga Instituto por plua edukado de instruistoj kaj de Esplor-instituto de faka instruado. Liaj poemoj kaj rakontoj publikiĝis sub diversaj plumnomoj, plej ofte Jiří Karen. Sub la propra nomo Ladislav Podmele li publikigis fakajn pedagogiajn verkojn. En 1976 li pro kormalsano devis forlasi sian laborlokon kaj ekde tiam li plene dediĉis sin al verkado de poemoj kaj al Esperanto. Kiel Jiří Karen li eldonis 17 ĉeĥlingvajn poemkolektojn, kelkaj aperis en Esperanta traduko. Poste li verkis rekte en Esperanto, kontribuis per tradukoj el la ĉeĥa literaturo al gazetoj kaj krome verkis fakajn artikolojn pri etiko kaj literaturo. Antaŭ ol konvertiĝi al Esperanto, Podmele engaĝiĝis lingve kaj movade por Occidental/Interlingue kaj Interlingua. Je tiu okazo li ankaŭ konatiĝis kun okcidentalistoj Podobský, Borovka kaj Petr, kunaŭtoroj de Mežduslavjanski jezik, ili do jam havis spertojn kaj konojn pri planlingvoj, kiuj baziĝis sur internaciismoj. Podobský, ĉeĥa patriota poeto, instruisto de la rusa lingvo, regis plurajn eŭropajn lingvojn, junaĝe lernis Esperanton kaj Idon kaj krome okupiĝis pri aliaj planlingvoj kiel Latino sine flexione kaj Novial. Sub influo de Podobský aktivis Podmele en Occidental/Interlingue-movado jam dum siaj studentaj jaroj kaj transprenis en 1947 ties informburoon en Prago. Li ankaŭ verkis poemojn kaj